Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (siedma komora)

z 21. júna 2017 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Sociálne zabezpečenie — Nariadenie (ES) č. 883/2004 — Článok 3 — Rodinné dávky — Smernica 2011/98/EÚ — Článok 12 — Právo na rovnosť zaobchádzania — Štátni príslušníci tretích krajín, ktorí sú držiteľmi jednotného povolenia“

Vo veci C-449/16,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Corte d'appello di Genova (Odvolací súd Janov, Taliansko) z 8. júla 2016 a doručený Súdnemu dvoru 5. augusta 2016, ktorý súvisí s konaním:

Kerly Del Rosario Martinez Silva

proti

Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS),

Comune di Genova,

SÚDNY DVOR (siedma komora),

v zložení: predsedníčka siedmej komory A. Prechal, sudcovia A. Rosas a E. Jarašiūnas (spravodajca),

generálny advokát: E. Tančev,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— Martinez Silva, v zastúpení: L. Neri a A. Guariso, avvocati,

— talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci P. Gentili, avvocato dello Stato,

— Európska komisia, v zastúpení: D. Martin a C. Cattabriga, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: taliančina.

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 3 ods. 1 písm. j) nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (Ú. v. EÚ L 166, 2004, s. 1; Mim. vyd. 05/005, s. 72), zmeneného a doplneného nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 988/2009 zo 16. septembra 2009 (Ú. v. EÚ L 284, 2009, s. 43) (ďalej len „nariadenie č. 883/2004“) a článku 12 ods. 1 písm. e) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/98/EÚ z 13. decembra 2011 o jednotnom postupe vybavovania žiadostí o jednotné povolenie na pobyt a zamestnanie na území členského štátu pre štátnych príslušníkov tretích krajín a o spoločnom súbore práv pracovníkov z tretích krajín s oprávneným pobytom v členskom štáte (Ú. v. EÚ L 343, 2011, s. 1).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu, v ktorom stoja na jednej strane pani Kerly Del Rosario Martinez Silva a na druhej strane Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS) (Národný inštitút sociálneho zabezpečenia) a Comune di Genova (mesto Janov, Taliansko) vo veci zamietnutia žiadosti o priznanie príspevku v prospech domácností s minimálne troma maloletými deťmi (ďalej len „ANF“).

Právny rámec

Právo Únie

3 „Povolenie na pobyt osoby s dlhodobým pobytom – ES“ podľa článku 2 písm. g) smernice Rady 2003/109/ES z 25. novembra 2003 o právnom postavení štátnych príslušníkov tretích krajín, ktoré sú osobami s dlhodobým pobytom (Ú. v. EÚ L 16, 2004, s. 44; Mim. vyd. 19/006, s. 272), je povolenie na pobyt vydané dotknutým členským štátom po získaní postavenia osoby s dlhodobým pobytom podľa tejto smernice.

4 Pod názvom „Vymedzenie pojmov“ článok 2 smernice 2011/98 uvádza:

„Na účely tejto smernice sa uplatňuje toto vymedzenie pojmov:

a) ‚štátny príslušník tretej krajiny‘ je osoba, ktorá nie je občanom Únie v zmysle článku 20 ods. 1 ZFEÚ;

b) ‚pracovník z tretej krajiny‘ je štátny príslušník tretej krajiny, ktorý bol prijatý na územie členského štátu, má v ňom oprávnený pobyt a môže v ňom pracovať v rámci plateného pomeru v súlade s vnútroštátnym právom alebo praxou;

c) ‚jednotné povolenie‘ je povolenie na pobyt vydané orgánmi členského štátu, ktoré štátnemu príslušníkovi tretej krajiny umožňuje oprávnene sa zdržiavať na jeho území na účely vykonávania práce;

…“

5 Článok 3 ods. 1 tejto smernice s názvom „Rozsah pôsobnosti“ stanovuje:

„Táto smernica sa uplatňuje na:

…

c) štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí boli prijatí do členského štátu na účely vykonávania zamestnania v súlade s právom Únie alebo vnútroštátnym právom.“

6 Článok 12 uvedenej smernice s názvom „Právo na rovnaké zaobchádzanie“ stanovuje:

„1. S pracovníkmi z tretích krajín uvedenými v článku 3 ods. 1 písm. b) a c) sa zaobchádza rovnako ako so štátnymi príslušníkmi členského štátu, v ktorom majú pobyt, pokiaľ ide:

…

e) o odvetvia sociálneho zabezpečenia vymedzené v nariadení (ES) č. 883/2004;

…

2. Členské štáty môžu obmedziť rovnaké zaobchádzanie:

…

b) obmedzením práv priznaných pracovníkom z tretích krajín podľa odseku 1 písm. e), no neobmedzením takýchto práv pre pracovníkov z tretích krajín, ktorí sú zamestnaní alebo ktorí boli zamestnaní aspoň šesť mesiacov a sú evidovaní ako nezamestnaní.

Okrem toho členské štáty môžu rozhodnúť o tom, že odsek 1 písm. e) sa v súvislosti s rodinnými dávkami neuplatňuje na štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorým sa povolilo pracovať na území členského štátu na obdobie nepresahujúce šesť mesiacov, na štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí boli prijatí na účely štúdia, alebo na štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí majú povolenie pracovať na základe víza;

…“

7 Podľa článku 1 písm. z) nariadenia č. 883/2004 výraz „rodinná dávka“ znamená všetky vecné alebo peňažné dávky, ktorú sú určené na pokrytie rodinných výdajov, okrem preddavkov na výživné a osobitné prídavky pri narodení dieťaťa a osvojení dieťaťa, ako sú uvedené v prílohe I tohto nariadenia.

8 Článok 3 ods. 1 písm. j) tohto nariadenia stanovuje, že toto nariadenie sa vzťahuje na všetky právne predpisy, ktoré sa týkajú rodinných dávok. Toto nariadenie sa podľa odseku 5 písm. a) tohto článku neuplatňuje na sociálnu a zdravotnú pomoc.

Talianske právo

9 Z vnútroštátneho rozhodnutia vyplýva, že podľa článku 65 legge n. 448 – Misure di finanza pubblica per la stabilizzazione e lo sviluppo (zákon č. 448 o pravidlách v oblasti verejných financií na účely stability a rozvoja) z 23. decembra 1998 (riadna príloha GURI č. 210 z 29. decembra 1998, ďalej len „zákon č. 448/1998“) domácnosti zložené z aspoň troch detí mladších ako 18 rokov, ktorých príjmy sú pod určitou hranicou (25 384,91 eura v roku 2014), majú nárok na dávku ANF. Jej mesačná výška predstavovala v roku 2014 sumu 141,02 eura.

10 ANF, ktorá bola pôvodne vyhradená iba pre talianskych štátnych príslušníkov, bola v roku 2000 rozšírená na štátnych príslušníkov Európskej únie, následne v roku 2007 na štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorým sa priznalo postavenie politického utečenca alebo doplnková ochrana, a nakoniec na základe článku 13 legge n. 97 – Disposizioni per l’adempimento degli obblighi derivanti dall’appartenenza dell’Italia all’Unione europea – Legge europea 2013 (zákon č. 97, ktorým sa upravuje výkon záväzkov vyplývajúcich z členstva v Európskej únii – Európsky zákon 2013) zo 6. augusta 2013 (GURI č. 194 z 20. augusta 2013) na držiteľov povolenia na dlhodobý pobyt a rodiny štátnych príslušníkov Európskej únie.

11 Smernicu 2011/98 do vnútroštátneho práva prebral decreto legislativo n. 40 – Attuazione della direttiva 2011/98/UE relativa a una procedura unica di domanda per il rilascio di un permesso unico che consente ai cittadini di Paesi terzi di soggiornare e lavorare nel territorio di uno Stato membro e a un insieme comune di diritti per i lavoratori di Paesi terzi che soggiornano regolarmente in uno Stato membro (legislatívny dekrét č. 40, ktorým sa preberá smernica 2011/98) zo 4. marca 2014 (GURI č. 68 z 22. marca 2014), ktorý zaviedol „jednotné pracovné povolenie“.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

12 Pani Martinez Silva, štátna príslušníčka tretej krajiny, má bydlisko v meste Janov a je držiteľkou jednotného pracovného povolenia s platnosťou presahujúcou šesť mesiacov. Vzhľadom na to, že je matkou troch detí mladších ako 18 let a jej príjmy boli nižšie ako hranica stanovená zákonom č. 448/1998, podala v roku 2014 žiadosť o priznanie dávky ANF, ktorá jej bola zamietnutá z dôvodu, že nemala povolenie na pobyt pre osoby s dlhodobým pobytom – ES.

13 Podala preto na Tribunale di Genova (Súd Janov, Taliansko) civilnoprávnu žalobu pre diskrimináciu proti mestu Janov a INPS a domáhala sa, aby sa jej zaplatila suma 1 833,26 eura za rok 2014 a bolo uznané jej právo na túto dávku na nasledujúce roky, pričom uviedla, že toto zamietnutie bolo v rozpore s článkom 12 smernice 2011/98. Táto žaloba bola zamietnutá uznesením z 18. augusta 2015 z dôvodu, že uvedené ustanovenia nariadenia č. 883/2004 majú čisto programovú povahu, že toto nariadenie medzi dávky sociálneho zabezpečenia vyplácané štátom nezahŕňalo výživné a že sa nepreukázalo, že pani Martinez Silva sa nachádzala v Taliansku legálne aspoň päť rokov.

14 Corte d’appello di Genova (Odvolací súd Janov, Taliansko), ktorý rozhodoval o odvolaní, uvádza, že má pochybnosti o zlučiteľnosti článku 65 zákona č. 448/1998 s právom Únie, keďže toto ustanovenie neumožňuje štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý je držiteľom jednotného povolenia, poberať dávku ANF v rozpore so zásadou rovnosti zaobchádzania stanovenou v článku 12 smernice 2011/98.

15 Vnútroštátny súd predovšetkým uvádza, že dávka ANF je peňažnou dávkou, ktorá je určená na pokrytie rodinných výdavkov a ktorá sa priznáva rodinám, ktoré ju osobitne potrebujú vzhľadom na počet ich detí a ich ekonomickú situáciu. Táto dávka podľa jeho názoru patrí medzi dávky uvedené v článku 3 ods. 1 písm. j) nariadenia č. 883/2004, pričom spresnil, že nie je preddavkom na výživné a ani dávkou uvedenou v prílohe I tohto nariadenia.

16 S odkazom na rozsudok z 24. apríla 2012, Kamberaj (C-571/10, EU:C:2012:233) sa potom vnútroštátny súd domnieva, že sa vo veci samej neuplatní nijaké z obmedzení zásady rovnosti zaobchádzania stanovených v článku 12 ods. 2 písm. b) smernice 2011/98, keďže Talianska republika nemala v úmysle využiť možnosť obmedziť uplatnenie tejto zásady stanovenú v tomto ustanovení, a navyše pani Martinez Silva sa nenachádza v nijakej zo situácií uvedených v druhom pododseku tohto ustanovenia vzhľadom na to, že je držiteľkou jednotného pracovného povolenia s platnosťou viac ako šesť mesiacov. Zastáva názor, že dotknutá osoba preto patrí medzi osoby, na ktoré sa zásada rovnosti zaobchádzania vzťahuje.

17 Za týchto podmienok Corte d’appello di Genova (Odvolací súd Janov) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Predstavuje dávka podľa článku 65 zákona č. 448/1998 s názvom [ANF] rodinnú dávku v zmysle článku 3 ods. 1 písm. j) nariadenia (ES) č. 883/2004?

2. V prípade kladnej odpovede, bráni zásada rovnosti zaobchádzania stanovená v článku 12 ods. 1 písm. e) smernice 2011/98/EÚ takej právnej úprave, ako je talianska právna úprava, na základe ktorej pracovník tretej krajiny, ktorý je držiteľom ‚jednotného pracovného povolenia' (vydaného na obdobie viac ako šesť mesiacov), nemôže získať [ANF], hoci žije v spoločnej domácnosti s najmenej tromi maloletými deťmi a jeho príjmy sú nižšie ako zákonná hranica?"

O prejudiciálnych otázkach

18 Svojimi dvoma otázkami, ktoré treba preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 12 smernice 2011/98 vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je úprava dotknutá vo veci samej, podľa ktorej štátny príslušník tretej krajiny, ktorý je držiteľom jednotného povolenia v zmysle článku 2 písm. c) tejto smernice, nemá právo na dávku, akou je dávka ANF zavedená zákonom č. 448/1998.

19 Vzhľadom na to, že článok 12 ods. 1 písm. e) smernice 2011/98, ktorý stanovuje, že pracovníci z tretích krajín dotknutí v článku 3 ods. 1 písm. b) a c) tejto smernice majú právo na rovnosť zaobchádzania so štátnymi príslušníkmi členského štátu, v ktorom majú bydlisko, pokiaľ ide o oblasti sociálneho zabezpečenia, ako sú definované v nariadení č. 883/2004, treba v prvom rade posúdiť, ako navrhuje vnútroštátny súd, či dávka, akou je dávka ANF, predstavuje dávku sociálneho zabezpečenia patriacu medzi rodinné dávky uvedené v článku 3 ods. 1 písm. j) tohto nariadenia, alebo dávku sociálnej pomoci vylúčenú z pôsobnosti tohto nariadenia podľa jeho článku 3 ods. 5 písm. a), ako tvrdí talianska vláda.

20 V tomto ohľade treba pripomenúť, že, ako Súdny dvor opakovane rozhodol v súvislosti s nariadením Rady (EHS) č. 1408/71 zo 14. júna 1971 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnancov, samostatne zárobkovo činné osoby a ich rodinných príslušníkov, ktorí sa pohybujú v rámci spoločenstva (Ú. v. ES L 149, 1971, s. 2; Mim. vyd. 05/001, s. 35), rozdiel medzi dávkami, ktoré patria do pôsobnosti nariadenia č. 883/2004, a dávkami vylúčenými z jeho pôsobnosti spočíva v podstate v znakoch, ktoré tvoria každú dávku, najmä v účele takejto dávky a podmienkach jej priznania, a nie v tom, či vnútroštátna právna úprava túto dávku kvalifikuje ako dávku sociálneho zabezpečenia (pozri v tomto zmysle najmä rozsudky zo 16. júla 1992, Hughes, C-78/91, EU:C:1992:331, bod 14; z 20. januára 2005, Noteboom, C-101/04, EU:C:2005:51, bod 24, a z 24. októbra 2013, Lachheb, C-177/12, EU:C:2013:689, bod 28). Dávku možno považovať za dávku sociálneho zabezpečenia, pokiaľ je priznávaná poberateľom mimo akéhokoľvek individuálneho a diskrečného posúdenia osobných potrieb na základe zákonom stanovenej situácie, a ak sa vzťahuje na jedno z rizík výslovne uvedených v článku 3 ods. 1 nariadenia č. 883/2004 (pozri v tomto zmysle najmä rozsudky zo 16. júla 1992, Hughes, C-78/91, EU:C:1992:331, bod 15; z 15. marca 2001, Offermanns, C-85/99, EU:C:2001:166, bod 28, ako aj z 19. septembra 2013, Hliddal a Bornand, C-216/12 a C-217/12, EU:C:2013:568, bod 48).

21 Súdny dvor už spresnil, že spôsob financovania dávky a najmä skutočnosť, že jej priznanie nepodlieha nijakej podmienke prispievania, nemajú dosah na kvalifikáciu tejto dávky ako plnenia v rámci sociálneho zabezpečenia (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 16. júla 1992, Hughes, C-78/91, EU:C:1992:331, bod 21; z 15. marca 2001, Offermanns, C-85/99, EU:C:2001:166, bod 46, a z 24. októbra 2013, Lachheb, C-177/12, EU:C:2013:689, bod 32).

22 Okrem toho skutočnosť, že dávka je priznaná alebo zamietnutá s ohľadom na príjmy a počet detí, neznamená, že jej priznanie závisí od individuálneho posúdenia osobných potrieb žiadateľa, čo je povaha sociálnej pomoci, keďže ide o objektívne a zákonom definované kritériá, na základe ktorých, ak sú splnené, vzniká právo na túto dávku bez toho, aby príslušný orgán mohol zohľadniť iné osobné okolnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. júla 1992, Hughes, C-78/91, EU:C:1992:331, bod 17). Dávky, ktoré sa poskytujú automaticky rodinám, ktoré spĺňajú určité objektívne kritériá týkajúce sa najmä ich veľkosti, príjmov a prostriedkov, bez ohľadu na individuálne a diskrečné posúdenie osobných

potrieb, a ktorých cieľom je kompenzovať rodinné výdavky, tak musia byť považované za dávky sociálneho zabezpečenia (rozsudok zo 14. júna 2016, Komisia/Spojené kráľovstvo, C-308/14, EU:C:2016:436, bod 60).

23 Pokiaľ ide o otázku, či určitá dávka patrí medzi rodinné dávky podľa článku 3 ods. 1 písm. j) nariadenia č. 883/2004, treba uviesť, že podľa článku 1 písm. z) tohto nariadenia výraz „rodinná dávka“ znamená všetky vecné alebo peňažné dávky, ktorú sú určené na pokrytie rodinných výdajov, okrem preddavkov na výživné a osobitné prídavky pri narodení dieťaťa a osvojení dieťaťa, ako sú uvedené v prílohe I tohto nariadenia. Súdny dvor už rozhodol, že výraz „pokrytie rodinných výdavkov“ sa musí vykladať v tom zmysle, že sa týka najmä verejného príspevku do rodinného rozpočtu, ktorý má uľahčiť bremeno výdavkov vyplývajúcich zo starostlivosti o deti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. septembra 2013, Hliddal a Bornand, C-216/12 a C-217/12, EU:C:2013:568, bod 55 a citovanú judikatúru).

24 Pokiaľ ide o dávku dotknutú vo veci samej, zo spisu predloženého Súdnemu dvoru vyplýva, že dávka ANF sa na jednej strane vypláca príjemcom, ktorí o ňu požiadajú, pokiaľ spĺňajú podmienky spojené s počtom maloletých detí a príjmom uvedené v článku 65 zákona č. 448/1998. Táto dávka sa v dôsledku toho prizná bez akéhokoľvek individuálneho a diskrečného posúdenia osobných potrieb žiadateľa na základe zákonom stanovenej situácie. Na druhej strane je dávka ANF tvorená peňažnou sumou vyplácanou každý rok uvedeným príjemcom a je určená na pokrytie rodinných výdavkov. Ide teda o peňažnú dávku, ktorá má prostredníctvom verejného príspevku do rodinného rozpočtu znížiť náklady vyplývajúce z výchovy detí.

25 Zo všetkých vyššie uvedených úvah vyplýva, že dávka, akou je ANF, predstavuje dávku sociálneho zabezpečenia patriacu medzi rodinné dávky uvedené v článku 3 ods. 1 písm. j) nariadenia č. 883/2004.

26 V druhom rade preto treba preskúmať, či štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý je držiteľom jednotného povolenia v zmysle článku 2 písm. c) smernice 2011/98, možno na základe vnútroštátnej právnej úpravy, akou je úprava dotknutá vo veci samej, odmietnuť právo na takúto dávku.

27 V tomto ohľade z článku 12 ods. 1 písm. e) smernice 2011/98 v spojení s jej článkom 3 ods. 1 písm. c) vyplýva, že rovnosť zaobchádzania stanovená v prvom z týchto ustanovení by sa mala vzťahovať najmä na štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí boli prijatí v členskom štáte, aby tam pracovali v súlade s právom Únie alebo vnútroštátnym právom. Tak je to v prípade štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý je držiteľom jednotného povolenia v zmysle článku 2 písm. c) tejto smernice, pretože podľa tohto ustanovenia toto povolenie umožňuje takémuto príslušníkovi mať legálne bydlisko na území členského štátu, ktorý ho vydal, na účely výkonu práce.

28 Podľa článku 12 ods. 2 písm. b) prvého pododseku smernice 2011/98 však členské štáty môžu obmedziť práva priznané podľa článku 12 ods. 1 písm. e) tejto smernice na pracovníkov z tretích krajín, s výnimkou tých, ktorí sú zamestnaní alebo ktorí boli zamestnaní aspoň šesť mesiacov a ktorí sú evidovaní ako nezamestnaní. Okrem toho v súlade s článkom 12 ods. 2 písm. b) druhým pododsekom uvedenej smernice členské štáty môžu rozhodnúť o tom, že článok 12 ods. 1 písm. e) sa v súvislosti s rodinnými dávkami neuplatňuje na štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorým sa povolilo pracovať na území členského štátu na obdobie nepresahujúce šesť mesiacov, na štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí boli prijatí na účely štúdia, alebo na štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí majú povolenie pracovať na základe víza.

29 Podľa vzoru smernice 2003/109 tak smernica 2011/98 stanovuje v prospech niektorých štátnych príslušníkov tretích krajín právo na rovnosť zaobchádzania, ktoré predstavuje všeobecné pravidlo, a vymenúva výnimky z tohto práva, ktoré členské štáty môžu upraviť. Na tieto výnimky sa preto možno odvolávať iba vtedy, ak orgány dotknutého členského štátu, ktoré majú právomoc na vykonanie tejto smernice, jasne vyjadrili, že majú v úmysle tieto výnimky využiť (pozri analogicky rozsudok z 24. apríla 2012, Kamberaj, C-571/10, EU:C:2012:233, body 86 a 87).

30 Vnútroštátny súd pritom uvádza, že Talianska republika nemala v úmysle využiť možnosť obmedziť rovnosť zaobchádzania uplatnením výnimiek stanovených v článku 12 ods. 2 písm. b) smernice 2011/98, pretože takýto úmysel nijako neprejavila. Ustanovenia talianskej právnej úpravy obmedzujúce právo na dávku ANF, pokiaľ ide o štátnych príslušníkov tretích krajín, na držiteľov povolenia na dlhodobý pobyt a rodiny štátnych príslušníkov Únie, okrem toho prijaté pred prebratím uvedenej smernice do vnútroštátneho práva, ako vyplýva z bodov 10 a 11 tohto rozsudku, preto nemôžu byť považované za ustanovenia vykonávajúce obmedzenia práva na rovnosť zaobchádzania, ktoré môžu členské štáty zaviesť podľa tej istej smernice.

31 Z toho vyplýva, že štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý je držiteľom jednotného povolenia v zmysle článku 2 písm. c) smernice 2011/98, nemožno na základe takejto vnútroštátnej právnej úpravy odmietnuť právo na dávku, akou je dávka ANF.

32 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy treba na položené otázky odpovedať tak, že článok 12 smernice 2011/98 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je úprava dotknutá vo veci samej, podľa ktorej štátny príslušník tretej krajiny, ktorý je držiteľom jednotného povolenia v zmysle článku 2 písm. c) tejto smernice, nemá právo na dávku, akou je dávka ANF zavedená zákonom č. 448/1998.

O trovách

33 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (siedma komora) rozhodol takto:

Článok 12 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/98/EÚ z 13. decembra 2011 o jednotnom postupe vybavovania žiadostí o jednotné povolenie na pobyt a zamestnanie na území členského štátu pre štátnych príslušníkov tretích krajín a o spoločnom súbore práv pracovníkov z tretích krajín s oprávneným pobytom v členskom štáte sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je úprava dotknutá vo veci samej, podľa ktorej štátny príslušník tretej krajiny, ktorý je držiteľom jednotného povolenia v zmysle článku 2 písm. c) tejto smernice, nemá právo na dávku, akou je príspevok v prospech domácností s minimálne troma maloletými deťmi zavedený legge n. 448 – Misure di finanza pubblica per la stabilizzazione e lo sviluppo (zákon č. 448 o pravidlách v oblasti verejných financií na účely stability a rozvoja) z 23. decembra 1998.

Podpisy